

Rock

Kim Larsen omgivet af sine musikalske venner

En melankolsk lun Larsen

Den nye plade med Bellami mangler et hit

Kim Larsen og Bellami: Yummi-Yummi. Producer: Poul Bruun, Kim Larsen og Bellami. Omslag: Mand Over Bord, Søren A. Medley, MDLP 6335.

A/S DANSK Folkeej, Lone Larsen, en institution i dansk musik. Kært barn har som bekendt mange navne, men Kim Larsen ved godt, hvem han er: Han er sgu sin egen.

Det er han også her på sin og sit band, Bellami, nye lp med den typiske titel, Yummi-Yummi. Og at være sin egen betyder også, at man selv bestemmer farten. Helt karakteristisk har Kim Larsen ikke forsøgt at lave en sikker efterfølger til den sidste lp, Forklædt Som Voksen. I stedet er Yummi-Yummi blevet til en løsere og mere roketet plade end de forgange. Gitarene har fået en fremtrædende plads, rytmen er blevet hårdere og på nummeret Harvey's Bar, skrevet i samarbejde med Mogens Mogensen, er det lige for vi er tilbage i de

gode, gamle Gasolin dage. Men Yummi-Yummi viser også Kim Larsen fra en mere kritisk og mere melankolsk side end ellers. I den fine Selvfølgelig Må De Det får politikere og andre af samme slags et skud for boven: For de vil jo kun det bedste/elsker næsten deres næste/lisså højt som deres Asger Jorn/ og deres pissesmarte bil. Og på Der Truer Os I Tiden har Larsen taget et digt af Ole Wivel, sat det til en melodi fra det 16. årh. og spædet arrangementet op med trommelyde samlet fra Mick Jagger's Radio Control. Så skulle pointen være på plads.

MEN INGEN Kim Larsen plade uden de fine melodier. Han besidder en sjælden evne til både i melodi og tekst at forenkle uden at formindske, at fange den store verden i den lille verdens virkelighed. Som på nummeret De Smukke Unge Mennesker, tilegnet sønnen Sylvester, eller på pladens fineste sang, Fochbeck-

er Chaussee, der er skrevet til den tyske onkel Michael. Her toner Larsen så rent som kun han kan gøre det. Enkelt, varmt og utrolig charmerende.

En fin melodi finder man også på den karakteristiske Baggårds-katten, men Yummi-Yummi mangler det helt rene hit. Melodierne har ikke tabt i flyvehøjde, men de flakser lidt mere og er ikke så sikre på kursen, som de plejer at være.

Til gengæld er titelnummeret YummiYummi, en herlig groove om sikker sex med omkvædet: yummi/hvor er mit gummy? gennemført i al sin follethed med et blink i øjet.

Og er sangene ikke helt på højde med, hvad vi er vant til, er Bellami til gengæld helt i top. Lydhert afvekslende og altid sikkert følger de frontmanden og giver både stemme og sange baggrund, dimension og modspil. De går fortrinligt i spænd sammen, Larsen og Bellami. Og det kan høres.

Saft kraft og sex

Vor anmelder drømmer om Angela

Angela Strehli Band: Soul Shake. Producer: The Angela Strehli Band og Dave McNair. Amigo, AMLP 2015. Distribution: Sonet.

ALLE DER VAR så uheldige ikke at befinde sig i Musikcafé'n sidste onsdag da den pragtfulde, amerikanske bluesangerinde Angela Strehli og hendes band gav en forrygende koncert, har nu mulighed for at stifte bekendtskab med denne bluesmusikkens nye stjerne.

Pladen hedder Soul Shake, og det er præcis hvad den er. Saft, kraft og sex er kodeordene for disse tolv numre, der spænder fra pragtfulde standardnumre som Dr. Ross The Harmonica Boss' Be Bop-Man og Elmore James It Hurts Me Too til den fornemme In Spite Of What You Do, skrevet af Strehli selv. Her er der både drojle og spændvidde. Be Bop Man sparker alt ud i hjørnerne, når den går i ringen. Det er et af den slags numre man burde lægge under daglige dæmoner som skattevæsen, rykkerbrev og en måned fuld af mandage. Og In Spite Of What You Do er både elegant og dyb i gløden med sine blødt indpakke guitarer og jazzede feeling, der berører ordene af sted på sin langsomme ryt-

me.

STREHLI SYNGER med en autoritet og et hjerte, der ikke kan føre til andet end overgivelse til musikken og sangen. Og bag hende leverer bandet med den exceptionelle guitarist, Danny Freeman, i forgrunden, akkompagnement i mesterklasse.

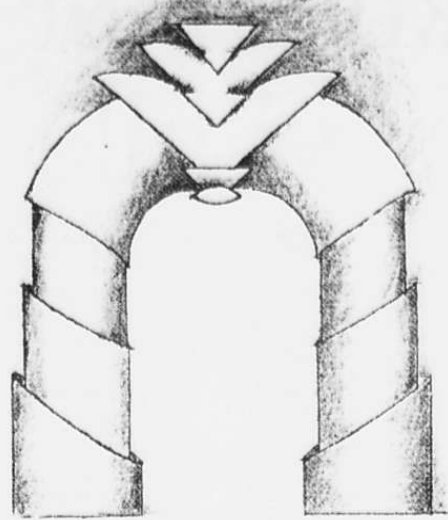
Soul Shake er produceret forsigtigt og påholdende i forhold til live-udgaven af bandet. Åbningsnummeret I Wouldn't Treat A Dog toner frem uden skarpe hjørner eller stød i hjertekulen, men heldigvis reddes den hjem på den afsluttende version af Eddie Taylors Big Town Playboy. Her er lyden som den skal være. Pågående og voldsom. Og forsigtighed eller ikke, Soul Shake er en fin plade langt ud over gennemsnittet.

Og så har jeg taget min beslutning. De kan beholde deres side 9 piger og tipsgevinster for dem selv. Jeg drømmer mig til Austin by night, til klubben, kvinden og musikken. Jeg vil sidde på en veranda og drikke dåseøl i en gyngestol, der knirker og vente på det blir afen, så jeg kan gå ned og høre Angela Strehli Band igen. Og igen.

Bluesmusikkens nye stjerne, Angela Strehli

ved Marc Girelli

Arkitektens trøst

Små ting kan pynte på de triste bolig-karrier

Kunsthåndværk

Kunsthåndværk og arkitektur. Københavnske kunsthåndværkere fra DKL. Nikolaj. Til 28. august. Daglig fra kl. 12 til 17.

HUNDERTWASSERS HUS i Wien — om man så kan li' det eller ikke, er den anden sag — er vor tid, og det ligger vel i tiden, at nu skal det konforme etagebyggeri ha' en på goddagen. Aftrykket af en øretæve kan jo være både smukt og vederkvædende menneskeligt.

Har man ikke kræfter eller muligheder for det store temperaments-udbrud, er der tilbage muligheden for det lille, som også kan gøre en kedelig, uforberedt bolig-karriere næsten trist. Og det er det, som flertallet af kunsthåndværkere, der gerne vil i lag med arkitekturen, viser prøver på i Nikolaj. Nydelige, interessante beklædnings-elementer — som det hedder — der kan

gøre godt på altaner og svallegange, og hvor ved vi. Selv søjler er her, nogle brændte og glaserede, en enkelt med en grøn snoning. Og man kan da kun håbe, at de bedste af disse facade-fliser og søjler og snoede nedløbsrør vil blive brugt i større byggerier, og mange af fliserne, beklædnings-elementerne, kan uden store problemer masse-produceres. Som Lone Munkgaards relief-sten med den gode overflade-struktur.

Men som udstillingen viser, er der mange opfattelser af, hvad det indebærer at skulle arbejde med og for arkitekturen. Der er Thordis Frølund, som har lavet os et standard-gravsted med blåglaseret pyramide, fliser og taburet — her ligger Gorm den Gamle — der er Inge Lindqvists 'Stillegade' punkteret med en slags selvløsende bautasten og hverken en spraydase eller en knallert i syne, og der er den ganske nydelige papirkurv af kobber, forment som bikrop og bl.a. opstillet i Bikubens gård. Men hvad har det med arkitektur at gøre? Endelig møder vi Lis Biggas og

Helle Rittig med et muntert, børnevenligt sortiment af dyr i indfarvet beton og glaserede soanemoner fra Tommerup Teglværk. De står allerede ved Soppesøen i Fælledparken, hvor stadsgartneren har stillet dem op, og de står der sandelig også til glæde for ungerne og tager imod deres kærtegn. Men er det ikke den rene dekoration- og legeplads-udsmykning? Er opgaven at forene kunsthåndværk og arkitektur ikke misforstået — omend med et sjovt resultat?

Nogle af de kunsthåndværkere, der deltager i udstillingen, har overholdt spillereglerne, men tilladt sig et slag i bolledejen og forhåbentlig moret sig overdådigt. Den gode keramik Bente Hansen er den, som slipper bedst fra det. Hun har lavet modeller til indgangs-porte til både himmel og helvede og skrobunkerne, og skulle der melde sig en husejer, eller en byherre, sikken portåbning han så får.

Måske kan denne udstilling løse op for noget. Lad det være vores fromme håb. JONNA DWINGER

TV og kærligheden

Wikke og Rasmussen er instruktører på en ny serie

Af Helle Kjær

DET POPULÆRE makkerpar bag TV-succeserne 'Tonny Toupé', 'Sonny Soufflé' og 'Ronnie Rosé' er for DR's Underholdningsafdeling gået i gang med at instruere en TV-serie om kærlighed.

Når skuespillerne Wikke/Rasmussen for en gangs skyld holder sig bag kamerateat, sker det til manuskript

af forfatteren og digteren Sten Kaals, som foreløbig har døbt sin historie 'Johansens sidste ugudelige dage'.

Fortællingen, der betegnes som et 'hverdageventyr', optages i disse dage ved Horns Herred i Nordvestsjælland. Titelløren spilles af Claus Nissen, der som frivillig brandmand i en lille provinsby lever et stille og ordentligt liv. Men hverdagsrutinen får en brat en-

de, da han en dag forelsker sig i en ukendt kvinde og samtidig får sit byr med en ond borgmester.

TV-serien er endnu ikke programsat, idet de sidste optagelser først er 'i kassen' i starten af juli. Men serne vil formentlig møde Claus Nissen og hans medspillere Vigga Bro, Bent Warburg, Olaf Ussing, Lotte Tarp i løbet af sensommeren.

antype, hvordan denne holdning opleves. Men jeg vil også søge at sætte et par punkter op.

1) Spørgsmålet om selvolespen. Det budskab, som du erindres om, hver gang du møder op på Forchhammersvej eller et andet alkoholambulatorium, er: — Du kommer her, fordi du har en svag karakter. Du kan ikke stole på dig selv og din egen vilje, når det drejer sig om at holde sig fra spiritussen. Derfor giver vi dig antabus, som forhindrer dig i at drikke.

Dette budskab er alkoholikeren i reglen alt for villig til at acceptere. Hvor tit har han ikke selv oplevet sin mangel på karakterstyrke? Hvor tit har han ikke lovet sin kone, sine venner, sig selv at lægge flasken på hylden? Og hvor tit har han ikke svigtet dette løfte?

Antabusbehandlingen fastholder alkoholikeren i en forestilling om egen utilstrækkelighed som 'årsag' til drikkeriet.

Denne forestilling understøttes af den næsten åbenlyse foragt, som ofte møder alkoholikeren, når han taler med læger ved en psykiatrisk afdeling.

Alkoholikeren bærer rundt på en tung ballast af negativ selvfølelse, og det kræver et langt og møjsommeligt arbejde at genopbygge hans selvtilid igen.

Ved behandlingen på Von gjorde man da også meget ud af dette.

Samtidig betones alkoholikerens ansvar over for sig selv: — Kun du kan standse drikkeriet. Du bestemmer hver dag, om du vil drikke. Men vi, dine kammerater i Anonyme Alkoholikere — stoler på dig.

2) Holdningen til sygdomsbegrebet. Det er karakteristisk, at mange af de mennesker, der tager afstand fra sygdomsbegrebet i forbindelse med alkoholisme, gør det uden selv at have et klart begreb om, hvad en 'sygdom' egentlig er. Det gælder ikke mindst nogle af de debatdeltagere, som har en lægelig uddannelse.

Vi taler om en 'sygdom', når en person udviser et bestemt sæt af symptomer, som optræder i sammenhæng, og som må antages af have en vis fælles baggrund.

For at anvende sygdomsbegrebet er det imidlertid ikke nødvendigt, at sygdommens årsager er kendte. I 1981 gav de amerikanske sundhedsmyndigheder således navn til en ny sygdom, AIDS, hvis årsag — et virus — man først fandt et par år senere. I 1981 formodede man, at AIDS kunne hænge sammen med bossernes levevis, måske misbrug af stoffer. Dette udelukkede dog ikke anvendelsen af sygdomsbegrebet, fordi de AIDS-syge fik ganske bestemte fysiologiske symptomer (som dog kan variere en del fra AIDS-syg til AIDS-syg).

Det er heller ikke nødvendigt for at anvende sygdomsbegrebet, at der er en enkelt eller et afgrænset sæt af årsager. Når det f.eks. gælder kræft, kan man statistisk sandsynliggøre sammenhænge med arvelige dispositioner, forurening, stress og ernæring. Complice-

rede sygdomme kan skyldes et samspil af faktorer.

Man kan også anvende sygdomsbegrebet, selv om symptomerne kun udløses af den syges egne handlinger. En diabetiker kan være symptomfri, hvis han holder sig fra sukker og stivelse, en mavesårpatient kan være symptomfri, hvis han holder sig fra kaffe, røgelse af, spiritus og stress, en alkoholiker symptomfri, hvis han holder sig fra flasken.

Det er heller ikke afgørende for anvendelse af sygdomsbegrebet, at årsager eller symptomer er somatiske. Under amerikanernes bombardementer af Hanoi blev antallet af tilfælde med blindtarmsbetændelse mangedoblet, hver gang de fjendtlige flyvere fløj ind. Det er klart, at disse tilfælde i høj grad skyldes stress. Det ændrede dog ikke ved anvendelsen af sygdomsbegrebet eller ved diagnosen: blindtarmsbetændelse.

Det afgørende for en anvendelse af sygdomsbegrebet kan derfor reduceres til påvisning af et bestemt sæt af samvarende symptomer.

Her er vi ved problemets kerne: de fleste ikke-alkoholikere forstår ikke, hvad der sker, når en alkoholiker drikker. De fejlfortolker hans reaktioner og forstår dem ikke som udslag af drikkeriet.

Man griber f.eks. ikke alkoholikerens abstinenser.

Måske fejler lægen et 'staldtip' til: to kodimagnyl om morgenen. En bloody mary. En spegepølse med fedt, sky og logringe og evt. lidt karse.

Men lægen kan ikke følge alkoholikeren i hans skildring af de abstinenser, han oplever. OK: at han ryster på hænderne og har svedeture. Det kan man jo se.

Men at han f.eks. skulle lide af en særlig, udefinerlig angst. Det må skyldes hans særlige psykiske problemer.

Tilsvarende med alkoholikerens black-outs, nedbrydningen af den naturlige søvn, hallucinationerne osv.

DU VÅGNER efter en druktaften, for fanden får sko på, og kan ikke sove. Du hører lyde, der ikke er der: telefonen, der (ikke) ringer. Banken — der er ingen. Nogen kalder dit navn. Du føler en navnløs angst.

Du siger til dig selv (inden du i desperation griber flasken igen eller nogle piller): — Jeg er blevet skør.

Og behandlingssystemet giver dig faktisk ganske ret. Her vil du som den dominerende opfattelse møde den teori, at du har nogle psykiske problemer, som får dig til at drikke, og som også giver dig angst m.v.

Den omvendte årsagsfølge: at alkohol hos alkoholikeren fremkalder angst og senere giver psykiske problemer, har man sværere ved at erkende.

Denne opfattelse går dog gerne hånd i hånd med denne konstatering: — Dine egentlige problemer, din angst og det der, må du dog selv tage dig af. Vi har ikke ressourcer til at klare dem.

De læger, alkoholikeren møder ved en hospitalsindlæggelse, interesserer sig derfor i virkeligheden heller ikke voldsomt for hans angst og øvrige lidelser.

HER ER der igen en skarp modsætning til det, man oplever ved indlæggelse på Von. Her fortæller den enkelte patient netop detaljeret om sin sygdom, hvordan han har oplevet den, hvilke problemer den har givet. Også rådgerne og udefra kommende indledte beretter, hvordan de har mødt alkoholismen.

Beretningerne har et centralt formål i behandlingen. De fleste patienter får en 'aha-oplevelse': — Mine problemer er altså ikke enestående. Andre har været igennem det samme. Direktør som bistandsmodtager, færsk fisker, dansk journalist: Vi har haft præcis de samme symptomer. Vi har den samme lidelse.

Forståelsen af, at der er tale om en sygdom, ikke en karakterbrist, kan igen befri patienten for en del af den bondeanger, han slæber rundt på. Selv om en del patienter senere falder i vandet — men afgjort ikke så mange som på Forchhammersvej — har deres selvfølelse og selvforståelse fået et bedre og mere positivt udgangspunkt.

Det er ikke noget ringe resultat.

DET ER imidlertid resultater, som det etablerede apparat ikke for alvor inter-

esserer sig for. Det fik jeg et bevis for, da jeg et halvt år efter mit ophold i Reykjavik gik til Alkoholiklinikken på Frederiksberg Hospital. Her var jeg blevet behandlet med antabus og nerveremedikation, indtil jeg tog til Island. Jeg ønskede nu at søge Frederiksberg kommune om tilskud til den regning på 57.000 kr., jeg havde fået for behandlingen. Jeg tænkte, at kommunens egen klinik kunne attestere, at jeg havde fået det bedre, end da de havde mig i behandling.

Jeg blev modtaget i fem minutter af en ung, hoven læge, jeg ikke havde mødt før.

— Du angiver, betonedede han, at have været ædru i et halvt år, og du angiver ikke at tage antabus. Du angiver også at have ophørt med dit pillemisbrug. Hvordan skal vi vide, om det er rigtigt? — I kunne f.eks. snakke med mig, foreslog jeg.

— Jamen vi kan ikke attestere noget, når du ikke længere er i behandling her. Du angiver ...

Jeg opgav og kom hurtigt ud ad døren.

Jeg ser nu, at ambulatorielægerne er gået til angreb på Von Veritas — ifølge avisreferaterne ikke på grund af behandlingens indhold, men fordi Von som privat institution må kræve betaling for opholdet.

Jeg synes egentlig, det er en billig kritik.

NIELS GLAVIND

KRONIKEN I MORGEN: SUVERÆNITET OG MILJØ